

1. *Maaiké's dagboek*

Het was een totale schending van vertrouwen. Tenminste, zo onderging ik het eerst. Ik had geen idee van wat er was gebeurd en ik heb het hier opgeschreven zoals papa het mij later heeft verteld. Want toen ik 's avonds thuiskwam en naar bed ging, wees niets buiten het wat verschoven nachtkastje meer op wat er zich een paar uur eerder in mijn kamer had afgespeeld. Dat het nachtkastje wat scheef stond, schreef ik toe aan de mogelijkheid dat mama het bij het opmaken van het bed had verschoven.

Ik moet toegeven dat ik mijn ouders bij nader inzien wel kon begrijpen. Want het ging nu al wekenlang zo met mij. Ik had geen eetlust meer, was nerveus en geïrriteerd en waarschijnlijk ongenietbaar voor mijn omgeving. Op school presteerde ik nul komma nul, mijn cijfers werden steeds slechter en mijn motivatie was op een dieptepunt beland. Ik had gewoon totaal geen zin meer in school. En dat waren mijn ouders helemaal niet gewend van mij; ik was altijd een ijverige en attente leerlinge geweest. Maar er scheen in de afgelopen weken iets in mij veranderd te zijn. Ik kon dus wel begrijpen, dat mijn ouders zich grote zorgen om mij maakten. Maar dat mijn vader dan gelijk mijn hele kamer had doorzocht...!

Het was in ieder geval een feit dat papa op de dag dat ik bij Patrick thuis te eten was gevraagd, de trap op was

gegaan naar mijn kamer, terwijl mijn moeder in de keuken op wacht stond voor het geval dat ik onverhoopt vroeger thuis zou komen. Zoiets zou ze normaal nooit doen maar ze was werkelijk bezorgd om mij. En mijn vader zat de zaak ook niet lekker. Hij is tenslotte arts en geen rechercheur bij de politie. Maar hij deed de deur van mijn slaapkamer open en keek naar binnen. Hij zag dat alles er heel normaal uitzag. Vervolgens ging hij langzaam naar binnen en begon in alle hoeken en gaten te kijken. Hij was op zoek naar iets, een aanwijzing, die hem en mama een idee konden geven wat er concreet met mij aan de hand was. De boeken waren nog het onschuldigst. Hij schrok toen hij *Verslag van een junkie* zag staan, een boek dat mijn ouders mij nooit hadden gegeven, maar dat ik afgelopen winter zelf gekocht had, omdat ik wilde weten wat het betekende verslaafd te zijn aan drugs. Hij doorzocht mijn cd-hoesjes, maar ontdekte daar niets bijzonders tussen, behalve Celine Dion en verschillende nummers, die Delia voor me had gebrand, allemaal muziek om bij te dromen dus. Hij trok de laden van mijn bureau open en doorzocht mijn schriften en brieven. tenslotte vond hij de doos, waarin ik de spullen van Domenico had gedaan: zijn brieven, de tekeningen die hij had gemaakt, zijn leren ketting met de stalen doornenhanger en de poster met de roodharige sportman. Maar tussen al die spullen kon papa geen nieuwe aanwijzingen vinden, dus deed hij de doos weer terug in de la. Daarna deed hij mijn computer aan en startte de internetbrowser. Ik had daarop inderdaad een aantal verbindingen met Siciliaanse telefoonboeken en landkaarten

ingevoerd. Sicilië... Was dat niet enigszins verdacht? Hoe diepgaander papa zocht, hoe onbehaaglijker hij zich voelde, want aan de ene kant wist hij dat hij zo diep doordrong in mijn geheimste territorium en aan de andere kant vormde hetgeen hij hier vond een beeld, waarvan hij had gehoopt dat het niet meer bestond. Hij deed de computer uit en ging naar mijn bed. Daar bleef hij staan en staaarde naar het schilderij aan de muur. Het schilderij dat Domenico voor mij gemaakt had, zijn laatste levensteken uit Sicilië. Hierop was de stralend schijnende lantaarn afgebeeld en een wit kruis voor de zee in de gloed van de ondergaande zon. Een geweldig kunstwerk, waarvan ik nu nog de tranen in mijn ogen krijg als ik er naar kijk.

Papa haalde diep adem en nam mijn nachtkastje onder handen. Hij trok het laatje open, maar behalve de bijbel, een tube handcrème en mijn discman vond hij niets. Hij pakte de bijbel en sloeg deze open.

Het was een tamelijk nieuw exemplaar, gekocht nadat ik mijn oude bijbel aan Domenico had meegegeven. Die oude bijbel verkeerde onderhand in een tamelijk vervallen staat, en zat vol scheurtjes en aan elkaar geplakte bladzijden. Maar ik had hem ook al sinds ik een klein meisje was en had hem overal mee naartoe gesleept. Zoals andere kinderen hun lievelingsbeer meedragen. Misschien was ik wel een vreemd kind. Maar ik was er nu eenmaal zeker van dat God bestond en dat je met Hem kon praten. Dat had mama mij van jongs af aan bijgebracht.

Papa sloeg wat bladzijden om en er viel een briefje uit, waarop ik enige tijd geleden een lijstje had gemaakt van

alle jongens die Mike heetten en in onze stad woonden. Dat had ik allemaal op internet opgezocht. Dat ik dit briefje nu net als boekenwijzer gebruikte was stom toeval. Zeer pijnlijk in ieder geval. Maar papa wist dat er nog meer moest zijn. Hij tilde het hoofdkussen op, keek onder het bed, schoof het nachtkastje opzij en ging ten slotte naar de dekenkist. En daar vond hij het, helemaal onderin tussen de oude lakens, die nooit meer gebruikt werden. Mijn geliefde dagboek, dat niemand buiten mij wat aanging. Papa vertelde me later zelf hoe onbehaaglijk hij zich had gevoeld, maar dat hij gewoon niet anders had gekund en het eruit had gehaald en open had geslagen. Zijn ogen vlogen over de bladzijden, tot hij bij de regels kwam die ik op die bewuste middag had geschreven: *Nicki, ik kan je gewoon niet vergeten. Eigenlijk ben ik meer bij jou dan ergens anders. Kom alsjeblieft toch weer bij me terug, ik mis je zo erg!*

Papa wist dat hij niet verder had mogen lezen. Geen enkel woord was voor hem bedoeld, niets was voor zijn ogen bestemd. Maar hij kon het niet laten. Niet nu hij op het punt stond het raadsel op te lossen. Hij ging op de dekenkist zitten en verdiepte zich in mijn dagboek, terwijl mama onrustig in de keuken zat te wachten.

Donderdag 27 april

Ik ben verschrikkelijk gespannen, omdat we morgen het wiskundeproefwerk terugkrijgen. Ik heb het totaal verprutst. Het is een catastrofe! Papa zal buiten zichzelf zijn. Hij wil nu eenmaal dat ik de beste van de klas ben en louter tienen haal. Ja, dat ik eens de beste arts van

Duitsland word en zijn praktijk overneem. En ik weet niet eens of ik wel arts wil worden. Ik heb helemaal geen zin meer in school en moet me echt vermannen. Het liefste zou ik emigreren. En dan naar Sicilië. Naar Domenico.

Ach, Nicki! Ik zie je nog steeds voor me met je knappe gezicht en je doordringende blauwgrijze ogen, die zo diep in mijn binnenste konden kijken, maar ook gevaarlijk konden fonkelen van woede. Je roodbruine haar, dat in de zon roodachtig oplichtte en de lange haarlokken, die in je gezicht vielen en waarachter je vaak je ogen verborg, als niemand mocht zien wat er werkelijk in je omging. Je wenkbrauwen, die wat donkerder waren dan je haren en je Italiaanse afkomst verraadden, al was dat ook buiten je naam het enige. Je glimlach, waardoor je twee leuke kuiltjes in je wangen kreeg, maar die verdwenen als je je supercoole Mister Universe-grijns liet zien. Je tanden, met het spleetje tussen de voortanden, waaraan te zien was dat je te veel rookt, net als aan je vingertoppen, die helemaal geel van de nicotine waren – dat was het enige wat niet zo mooi aan je was, maar toch hield ik erg veel van je. Dan de leren ketting om je hals met de roofdiertand en de doornvormige stalen hanger, die je nu niet meer draagt omdat je hem aan mij hebt gegeven. Je kleren, die vaak zo haveloos waren, dat jij je er zelf voor schaamde, hoewel wij het allemaal juist cool vonden. De tatoeage op je bovenarm en de leren armbandjes om je linkerpols. Een massa leren armbandjes. Niemand begreep toen dat je er geen last van had als het erg warm was, niemand die wist dat onder die leren bandjes jouw treurige geheim verborgen was.

Ja, je geheim... en ik was de enige die een blik achter je façade heeft mogen werpen, die gezien heeft wat er werkelijk met je aan de hand was. Ik was de enige, die bij je thuis is geweest en alles heeft gezien wat niemand anders mocht zien: je littekens, je ontworichte jeugd, je psychisch-gestoorde moeder, het verwaarloosde huis en Mingo.

Mingo, je aan drugs verslaafde tweelingbroer. Dat zal ik nooit vergeten, Nicki. Jullie lijken zo veel op elkaar, maar toch heeft Mingo mij behoorlijk bang gemaakt met zijn mes en zijn klinknagelarmbanden. Maar innerlijk was hij zo zachtmoedig en kwetsbaar... net als jij. Hoe zal het met hem gaan? Ik ben begonnen Verslag van een junkie te lezen, omdat ik wil weten of er voor iemand als hij nog hoop is. Mijn vader zal het beslist niet leuk vinden als hij wist dat ik met zo'n boek bezig ben. Hij vindt zoiets te hard voor mij.

Ik moet nog steeds huilen als ik aan al die dingen denk die zijn gebeurd en aan dat wat mevrouw Galiani mij over jou heeft verteld. Maar er is nog steeds zo veel dat ik niet van je weet. Ik zou zo graag in alles achter je hebben willen staan. Maar ik kon niets doen. Wat zou ik graag al het donkere uit je leven hebben weggewist, alle tranen samen met jou hebben gehuild. Maar jij bent van mij weggegaan. Je hebt me alleen achtergelaten en hebt elk spoor gewist.

Ik zal nooit kunnen begrijpen waarom je het contact met mij totaal hebt verbroken. Dat blijft een geheim van jou alleen...

Maar elke nacht, als ik onze lantaarn zie oplichten, denk ik aan jou en aan de belofte die we elkaar destijds hebben

gedaan. Ik draag je ketting met het rode hartje nog altijd. Zo ben je tenminste toch een beetje bij me...

Nicky, ik kan je gewoonweg niet vergeten, eigenlijk ben ik meer bij jou dan waar dan ook! Kom alsjeblieft bij me terug, ik mis je zo erg! Ik ben erg bang dat het beeld van jou in mijn herinneringen eens zo zal verbleken dat je nog slechts een schaduwbeeld bent. Het wordt steeds moeilijker je gezicht in mijn dromen voor me te krijgen en op een dag zal het misschien helemaal verloren gaan. Ik wou maar dat ik een foto van je had, al was het er maar een.

Ik hoop zo voor je dat je in Sicilië gelukkig bent en dat je je tweede moeder hebt gevonden, over wie je zo vaak hebt gedroomd. En mij rest alleen nog te blijven hopen en te wachten dat je toch nog een keer bij me terug zult komen...

2. *De jongen met het litteken*

Een slanke jongen stond op een klif in het roodgouden licht van de ondergaande zon. De lucht en de kleuren waren zo fel, dat zijn lichaam slechts een donker silhouet was. Rondom lag alles vol met lavagesteente en de zee zag eruit als gesmolten goud.

De jongen was van porselein en ik was bang dat hij in duizenden splinters uiteen zou spatten als ik hem zou aanraken. Kon ik zijn lichaam maar van dichtbij zien! Dan zou ik de littekens kunnen zien en wist ik het meteen. Littekens in zijn buik en aan zijn pols... Ik zat op een vlot en dreef steeds dichterbij hem toe, en toen zag ik ze. Grote, rode littekens, diepe inkepingen van een mes, die tamelijk slecht geheeld waren.

Maar plotseling stortte de jongen van de klif. Hij viel, dieper en dieper, en niemand kon hem tegenhouden. Ik roeide wanhopig naderbij, maar er zat geen beweging in mijn vlot. Om mij heen was de zee opeens van was, die steeds maar kouder werd. De jongen zou ingevroren raken en voor altijd gevangen blijven...

In de zon dook opeens het gezicht op van een in het wit geklede vrouw. Haar warme, vriendelijke ogen keken naar de bevroren zee en deden die weer smelten. Het hoofd van de jongen dook op uit het water en op zijn tot dan toe harde en gespannen gezicht tekende zich grote opluchting af.

De vrouw zei iets en keek zoekend om zich heen.

Waar is de andere jongen? vroeg zij zich af. Waar is mijn tweede jongen?

Stilte heerste alom. Er was geen tweede jongen. De jongen met de littekens keek om zich heen. In zijn ogen was paniek te lezen. De tweede jongen, zijn broer, was nergens te zien. Weg. Voor altijd verdwenen.

Mijn vlot dreef onstuitbaar verder over de open zee, hoewel ik graag bij de jongen en de vrouw in het wit was gebleven. Maar ik dreef weg in een eindeloze eeuwigheid en voelde me zo licht als een veer. Opeens begon op mijn vlot een grote klok te beieren. Ik sloeg om me heen omdat ik dat lastige lawaai weg wilde hebben. Ik wilde niet weg. Ik wilde zien hoe de littekens van de jongen eindelijk heelden. Maar de klok trok mij mee.

En langzaam verdween de zee; het goud verbleekte alsof iemand het uitgumde. Andere contouren kregen vorm, een donkere kamer, een bureau en een boekenrek. De klok klonk steeds harder, opdringeriger, snerpte op mij in, en met een schok kwam ik overeind. Het laatste beetje goud werd opgeslokt door de duisternis van mijn kamer.

De klok was in werkelijkheid mijn wekker.

Mijn ogen en mijn hals en nek deden pijn. Had ik me kort tevoren als een veer zo licht gevoeld, nu voelde ik mij loodzwaar. Wat een idiote droom! Ik bracht mijn gillende wekker tot zwijgen en kwam uit bed. Zacht licht stroomde de kamer in toen ik de gordijnen open schoof. De bladeren van de appelboom voor mijn raam waren vochtig; het had de afgelopen nacht geregend. Voorjaars-

regen. Buiten rook alles naar heldergroen, fris gras. Het gekletter van het vaatwerk in de keuken verdreef de laatste flarden van mijn droom en herinnerde me eraan dat we vandaag het wat mij betreft mislukte proefwerk terug zouden krijgen. Hopelijk zou papa er niet over beginnen! Dat kon ik nu echt niet gebruiken op de vroege ochtend. Vlug begaf ik me naar de badkamer en waste me. Daarna kleedde ik me aan, produceerde een flauw glimlachje en voegde me bij mijn ouders in de keuken.

‘Goedemorgen, Maaïke. Goed geslapen?’ vroeg mama glimlachend. Zij was altijd fit en opgewekt. Hoe deed ze dat toch, mijn supermoeder? Ik gaf haar een slaperige zoen op haar wang en wierp mijn vader een kushand toe. ‘Morgen, papa!’

Mijn vader groette mij met een glimlach en bladerde in zijn medische papieren. Zijn patiënten waren altijd in zijn gedachten. Overal en altijd. Naast hem op de tafel lag zijn laatste artikel, dat hij voor de ‘Gezondheidsadviseur’ had geschreven. Papa was niet voor niets een van de bekendste artsen van het land.

‘Kregen jullie vandaag je proefwerk wiskunde niet terug?’ Bingo! Daar had je het al! En ik had dit onderwerp nog wel de hele week zoveel mogelijk vermeden. Strikt genomen betekende dit dat mijn vader mijn lesrooster uit zijn hoofd kende. Nou ja, mijn vader werkte minstens zestig uur per week en had er niet veel begrip voor als iemand slechts minimaal presteerde. Misschien had ik mijn schoolboeken toch mee moeten nemen naar de ontbijttafel.

‘Jaha!’ zuchtte ik en smeerde een dikke laag jam op mijn brood. De horrorproef.

‘Nou, ik hoop dat je het er goed hebt afgebracht?’

Ik nam een hap brood om niet te hoeven antwoorden. Papa haatte het als ik met volle mond sprak. Misschien gebeurde er een wonder. Misschien had de leraar zich verschreven. Misschien was hij mijn proefwerk kwijtgeraakt. Misschien had ik de opgaven toevallig goed gemaakt. Mijn vaders ogen waren strak op mij gevestigd. De jam droop op mijn hand.

‘Maaike...’

‘Het spijt me, papa.’ De jam kleefde aan mijn vingers en ik likte ze af.

‘Zeg, daarvoor heb je een servet! Werkelijk, Maaike...’

‘Sorry, papa!’

Ik stond snel op en zette mijn bord op het aanrecht, voordat papa weer met zijn gezeur kon beginnen. Ik wilde dat niet nog eens horen. Hij bedoelde het niet kwaad, maar het probleem met hem was, dat hij zich gewoon niet kon voorstellen wat ik in het afgelopen jaar had doorgemaakt. Hij was alleen maar blij dat die halfzachte Domenico uit mijn leven was verdwenen!

‘Ik kan er niks aan doen dat ik me zorgen maak dat je het gemiddelde toelatingscijfer voor het gymnasium niet zult halen als je zo doorgaat, Maaike! Ook mevrouw Galiani is bezorgd, dat weet je!’

‘Jaja, papa! Ik zal beter mijn best doen!’ Oh Nicki...

‘Martin, laat haar toch met rust!’ kwam mama mij te hulp.

‘De puberteit is nu eenmaal een moeilijke leeftijd. Je kunt toch niet verwachten dat ze altijd alles perfect doet.’

Mama begreep ondanks haar zorgen in ieder geval dat druk alles alleen nog erger maakt. Papa zuchtte en zette

zijn bril recht. ‘Dat verwacht ik ook niet, Esther. Ik wil haar niet voortdurend aan haar hoofd zeuren, maar...!’ Hij zweeg abrupt en wisselde een blik met mama. Vergiste ik me, of speelde zich iets achter mijn rug af? ‘Ik moet weg!’ zei ik haastig, voordat de discussie definitief losbarstte. Die zou nog vroeg genoeg beginnen als ik vanmiddag met mijn slechte cijfer thuiskwam. ‘Maar je bent nog niet eens klaar met eten!’ ‘Ik heb geen honger...!’ Ik liet mijn hoofdschuddende ouders staan en rende naar boven naar de badkamer. Lieve help, mijn spiegelbeeld was een ware catastrofe. Ik zag er uit alsof ik aan de drugs was... Zuchtend deed ik een dikke laag getinte dagcrème op mijn witte gezicht. Daarna poetste ik mijn tanden, bond mijn haar bijeen in een paardenstaart en deed zilveren oorringen in mijn oren. Zo kon ik er langzamerhand mee door. Papa’s bezorgde gezicht was het laatste dat ik zag toen ik mijn ouders ‘doeg’ toeriep. Ik probeerde de laatste resten van mijn gouden droom vast te houden voordat die helemaal oplostten en het goud dof grijs werd. Je zou je dromen op de een of andere manier uit je gedachten moeten kunnen filteren om ze voor altijd in een doosje te bewaren.

Delia en Manuela wachtten zoals altijd op me bij de fontein en waren druk in de weer met hun mobieltjes. Mijn ouders hadden me voor Kerst eindelijk ook een eigen mobieltje gegeven, nadat ik het toestelletje van Domenico bij de politie had afgegeven. Ik had het destijds van hem gekregen, maar het bleek gestolen te zijn. Zoals zoveel, jammer genoeg.

Delia en Manuela begroetten me uitbundig. ‘Wat ben je vroeg! Geweldig!’

‘Ja, mijn vader werkte me vreselijk op mijn zenuwen vanochtend! Ik ben gevluht!’

‘Dat ken ik!’ zei Delia meelevend. ‘Maar bij ons is het mijn moeder. Die is zoiets van overgevoelig. “Delia, zet de muziek zachter, ik krijg er hoofdpijn van. Delia, ruim je kamer op. Delia, haal die afschuwelijke poster van de muur!”’ Ze maakte een geluid alsof ze gewurgd werd. ‘En altijd krijg ik overal de schuld van. Linda is zoooo braaf!’

‘Bij ons gaat het vaak ook zo, behalve dat mijn moeder zelf mijn kamer opruimt en alles weggooit!’ zei Manuela.

‘En dan snuffelt Frederik ook steeds in mijn spullen!’

‘Nou, daar zou ik echt niet tegen kunnen!’ snoof Delia.

‘Een broer die in mijn kamer rondsnuffelt!’

‘Ja, dat is echt afschuwelijk! Maar o wee, als *ik* eens aan zijn spullen kom!’ Manuela bracht een losgeraakte haarlok in het gareel. Zij had haar haren de vorige week mahoniekleurig laten verven en droeg ze tegenwoordig met honderden clips hoog opgestoken. Ik wilde niet weten hoe lang zij daar ’s morgens mee bezig was.

‘Dat ken ik!’ Delia liet haar vele zilverkleurige armbanden rinkelen. ‘Linda is zo’n trut. Ze doet alsof ze een onschuldige lammetje is, maar ze is zo vals als wat!’

‘Wees maar blij dat jij geen broers en zussen hebt, Maaike,’ zei Manuela, nadat ze haar kapsel wat had bijgewerkt. ‘Niemand die in je spullen snuffelt!’

‘Eerlijk gezegd zou ik graag een broer gehad hebben,’ zei ik.

Manuela greep naar haar hoofd. ‘O, natuurlijk. Jouw broer is als baby gestorven. Sorry, dat was ik helemaal vergeten! Sorry, sorry, sorry!’

‘Geeft niet!’ Ze hoefden me om die reden niet met fluwelen handschoentjes aan te pakken.

‘Nou ja, jij hebt het behoorlijk zwaar met je vader,’ zei Delia meelevend. ‘Die van mij is ook niet zo makkelijk, maar ik mag tenminste wel naar feesten.’

‘Och, het is al veel beter dan vroeger,’ zei ik. ‘Vroeger mocht ik niet eens oorringen dragen. Maar papa begrijpt vaak gewoon niet dat er nog een andere wereld is buiten zijn praktijk...’

Delia plukte wat aan een paar lokjes, die uit haar opgestoken kapsel in haar gezicht vielen. Maar toen ging haar mobieltje over en was ze afgeleid. Ze boog zich naar me toe en hield me de telefoon voor. ‘Moet je nou zien! Ronny. Wat een malloot!’

Het was werkelijk te gek. Op het schermpje was een aap te zien, die zich onder zijn arm en op zijn kop krabde. Voor iemand die tot over zijn oren verliefd is, had Ronny niet bepaald veel stijl.

‘Net een klein kind,’ zei Delia geërgerd. ‘En ik ben bovendien verliefd op Leon. Die blauwe ogen van hem zijn gewoon het einde!’ Ze keek dromerig in de richting van de schooldeur, alsof Leon elk ogenblik naar buiten kon komen.

Hetgeen mij ertoe bracht direct weer in mijn droom, die ik de afgelopen nacht had gehad, te verzinken. Delia en Manuela hadden het niet zo vaak meer over Domenico, ofschoon hij in onze school nog steeds een legende was.

Tenslotte had hij André, de sterkste jongen van de school, in een tweekamp verslagen, had hij het verspringrecord van de school verbeterd en was hij met een gewaagde dubbelsalto van de tien meter springplank in het zwembad gesprongen. Een paar jongens hadden zelfs zijn stijl met de gescheurde kleren overgenomen. Dat alles had hem tot een beroemdheid gemaakt. Maar zeker ook de gewelddadige afstraffing van Delia, die haar in het ziekenhuis had doen belanden. Het tegenstrijdige hiervan was, dat Delia daardoor mijn vriendin was geworden. Domenico, de superheld... Ik dacht terug aan de tijd dat ik hem nog Mister Universe had genoemd. Op dat moment ging de schoolbel. 'Aardrijkskunde – mij een biet!' mompelde Manuela.

Delia, Manuela en ik gingen op onze plaats achter in de klas zitten. Drie weken geleden hadden we een splinternieuwe inrichting gekregen. Tafels, stoelen, schoolbord en ook de oude lessenaar hadden plaats gemaakt voor moderne meubelen. Het lokaal rook nu nog naar het rechtstreeks van de fabriek gekomen schoolbord en de lak, waarmee de tafels waren geverfd. Er was zelfs een moderne schoolbel met een klankrijk geluid in de plaats gekomen van het oude schorre geval. Naar aanleiding hiervan hadden wij ook de indeling van de klas veranderd en Delia, Manuela, Patrick en ik zaten nu met zijn vieren op de achterste rij. Maar de stoel van Patrick was nog onbezet, omdat hij altijd pas op het laatste moment binnenkwam. Dat was zijn gewoonte, overgebleven uit de tijd dat André, Danny en Ronny hem nog meer ge-

pest hadden dan nu. Zoveel was er het laatste jaar dankzij Domenico veranderd...

Ook deze dag verscheen Patrick pas nadat de bel voor de tweede keer gegaan was. Hij sloop om Ronny heen, die net bezig was zich via het schoolbord omhoog te werken naar de nieuwe kaartenstandaard. Een van de muurklemmen viel naar beneden, precies op de kaalgeschoren schedel van André.

‘Au, stommeling, wat doe je nu weer voor stom?’

Patrick keerde zich om als een geschrokken ree, maar toen hij zag dat het niet tegen hem was, kon hij opgelucht ademen. André had andere zorgen!

‘H-hallo!’ Er verscheen een vriendelijk glimlachje op Patricks bolle gezicht toen hij op zijn plaats naast mij ging zitten. Delia boog zich achter mijn rug om naar hem toe, zodat haar stoel dreigde om te vallen. Haar halsketting kietelde me in mijn nek.

‘Hi, Patrick, heb je je aardrijkskunde geleerd?’

Patrick knikte zwijgend. Het was te verwachten. Hij was een echte kei en een ware boekenwurm. Hij zoog direct alles, wat hij wilde leren op en werd daarom door velen als een uitslover betiteld.

Ronny hing nog steeds halverwege aan de kaartenstandaard en trok een nogal schaapachtig gezicht toen mevrouw Galiani plotseling onder hem stond. De tweede muurklem wiebelde angstaanjagend. Alle anderen haastten zich naar hun plaats.

‘De bel is al tweemaal gegaan, heren,’ zei mevrouw Galiani afkeurend en zij richtte haar blik op Ronny. ‘Kom direct omlaag, Spiderman! De kaartenstandaard

zul je vanzelfsprekend weer in orde moeten maken!’ Ronny grijnsde berouwvol en probeerde zich met zijn voeten op de smalle lijst van het schoolbord een steunpunt te verwerven, maar niet zonder daar wat krijtjes te pletten en zijn schoen in de natte spons te drukken.

‘Bah!’

‘Dat komt er nu van als je alleen maar flauwekul in je hoofd hebt,’ merkte mevrouw Galiani droogjes op. ‘We zijn op de planeet aarde in onze doodgewone klas, als je dat nog niet in de gaten had. En open nu jullie boeken op bladzijde honderdtwee.’

De woorden, die zij tegen Ronny had gesproken, leken ook op mij te slaan. Het doodnormale klaslokaal met zijn doodgewone geroezemoes werd die ochtend een moeilijke werkelijkheid voor mij. Bovendien interesseerde Zuidoost-Azië me helemaal niet. Ik begon in mijn atlas te bladeren en keek naar de kaart van Sicilië. Dat wil zeggen, de kaart kwam vanzelf tevoorschijn, omdat ik die bladzijde al zo vaak had opgeslagen.

De kleur van de landkaart was goudgeel, bijna zoals in mijn droom. Sicilië lag dicht bij Tunesië. Op de een of andere manier leek het een andere wereld... Ik streek met mijn vinger over de glanzende bladzijde. Zou Domenico nu ook op school zijn? Dat betwijfelde ik. Omdat hij al zo vaak had gespijbeld! Mingo, zijn doorgedraaide tweelingbroer, had de school zelfs helemaal opgegeven. Geen wonder, die had afasie en kon nauwelijks lezen. Misschien zaten die twee ergens in de zon aan de zee of sprongen ze van een klif in het safierblauwe water. Nicki natuurlijk in zijn T-shirt, zodat niemand

zijn littekens kon zien. Als ik mijn ogen sloot, kon ik bijna de zilte geur van de zee ruiken. Maar misschien sliepen ze nog wel, het was immers pas tegen achten...

‘Maaike?’

De zee, de rotsen en de zon verdwenen uit mijn ogen en het doodgewone klaslokaal kreeg weer zijn normale vorm. Bovendien waren daar drieëntwintig lachende gezichten en mevrouw Galiani, die mij doordringend aankeek. Ik kromp ineen.

‘Je hebt de verkeerde bladzijde voor je neus, Maaike,’ zei ze zacht.

‘Sorry!’ Ik sloeg haastig de bladzijden om naar Zuidoost-Azië.

Enkelen wierpen mij een begripvolle blik toe. Alleen Isabella, die in de rij naast ons zat, lachte voluit. Sinds ze haar haren zwart had geverfd zag ze er nog geniepigier uit. Met haar ijskoude ogen, de uitstekende scherpe kin en de hartvormige haarinplant leek ze op een boosaardige godin uit een film. Mijn gelaatstrekken waren veel te zacht en rond om haar nijldige blik te kunnen beantwoorden, dus ik liet het erbij. Dat was de zaak helemaal niet waard.

Mevrouw Galiani gaf me een knikje en ging weer naar voren, naar de projector. Patrick stootte me aan en hield mij onopvallend een zakje met aardbeiensnoepjes voor de neus. Hij had altijd een hele voorraad onder in zijn lessenaar. Het ritselen van het zakje gaf mevrouw Galiani aanleiding zich nogmaals om te draaien, maar zij liet geen commentaar horen. Ik concentreerde me. Zuidoost-Azië. Wiskundeproefwerk.